II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. juli 1993

om den støtte, som den italienske regering har besluttet at yde til keramikindustrien i Lazio

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(93/508/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter at have givet de berørte parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med ovennævnte artikel, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved regional lov nr. 90 af 14. december 1990 [1] har regionen Lazio indført en støtteordning for keramikindustrien. Med henblik på at støtte beskæftigelsen og fremme og udvikle lokale traditioner i området Civita Castellana, Fabrica di Roma, Gallese, Corchiano, Castel Sant'Elia, Nepi, Faleria, Stimigliano, Cittaducale, Forano, Castel S. Angelo kan reklamekampagner for keramiske sanitetsvarer, bordservice og lertøj fremstillet af virksomheder med hjemsted og produktion i ovennævnte område finansieres i medfør af artikel 1. De støtteberettigede produkters karakteristika bestemmes af regionalregeringen.

Ifølge artikel 2 i den regionale lov nr. 90 kan der til de investeringer, der er nødvendige for at bibringe produkterne de fastlagte karakteristika, ydes støtte fra regionalregeringen i form af tilskud dækkende op til 25 % af de støtteberettigede udgifter. I henhold til artikel 3 er der afsat et budget på 1 mia. lire til reklamekampagnen og 5 mia. lire til investeringerne.

I Lazios regionalregerings beslutning nr. 1468 af 3. marts 1992 fastsættes nævnte karakteristika for de støtteberettigede produkter, jf. artikel 1, nr. 2, i den regionale lov nr. 90. Ifølge en tidligere beslutning nr. 11944 af 17. december 1991 omfatter støtteberettigede udgifter leasing, omkostninger og afskrivning af investeringer i maksimalt tre år, udgifter til konsulentbistand, kvalitetssystemer, uddannelse samt visse driftsomkostninger. Alle støtteberettigede udgifter skal have forbindelse til målsætningerne om indførelse af kvalitetssystemer i virksomhederne, innovation af produktionsteknikkerne for at forbedre kvaliteten og erhvervelse af tjenesteydelser med henblik på at forøge eller kontrollere kvaliteten af inputtet, produktionsprocessen og outputtet. Støtten ydes i form af tilskud på højst 25 % af de støtteberettigede udgifter, dog højst 300 mio. lire pr. virksomhed. Kumulering med andre former for regional eller national støtte er tilladt for op til 70 % af de støtteberettigede udgifter.

Hverken lov nr. 90 af 1990 eller beslutning nr. 11944 af 1991 og nr. 1468 af 1992 blev forhåndsanmeldt til Kommissionen som foreskrevet i Traktatens artikel 93, stk. 3.

II

Ved skrivelse af 29. oktober 1992 fra Italiens Faste Repræsentation anmeldte den italienske regering den pågældende støtteordning til Kommissionen. I anmeldelsen understregede den italienske regering, at selv om den pågældende lov allerede var trådt i kraft, ville den først blive anvendt i praksis efter at være blevet godkendt af Kommissionen.

[1] Bollettino Ufficiale della Regione Lazio nr. 36 af 29. 12. 1990.

Kommissionen mente, at der var tale om en forsinket anmeldelse, eftersom hverken den regionale lov nr. 90 af 1990 eller beslutning nr. 1468 indeholder en suspensiv klausul, hvorefter deres anvendelse afhænger af Kommissionens forhåndsgodkendelse. Kommissionen behandlede derfor støtteordningen som en ikke-anmeldt støttesag.

Kommissionen fandt endvidere, at støtteordningen ville kunne fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, jf. EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, og at støtteordningen ikke syntes at kunne henføres under en af undtagelsesbestemmelserne i denne artikel. Kommissionen fandt navnlig, at undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), til fordel for visse former for støtte ikke kunne bringes i anvendelse, eftersom virksomheder i såvel støtteberettigede som ikke-støtteberettigede områder kan modtage støtte, og eftersom støtten kunne kumuleres med anden regionalstøtte. Støtte til reklamekampagner og investeringer, der forbedrer kvaliteten, kunne heller ikke siges at fremme udviklingen af keramikindustrien uden at ændre samhandelsvilkårene på en måde, der stred med den fælles interesse, jf. artikel 92, stk. 3, litra c). Endvidere har den italienske regering ikke påvist, at der var behov for støtten, som heller ikke opfylder de kriterier, som Kommissionen har fastsat for støtte til små og mellemstore virksomheder. Kommissionen besluttede derfor at indlede den procedure, der er fastlagt i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2.

Den italienske regering blev underrettet om denne beslutning ved skrivelse dateret den 18. januar 1993 og blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger til sagen inden for en måned. De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev også opfordret til at fremsætte deres bemærkninger (1).

III

Det var først ved skrivelse af 8. april 1993, at den italienske regering fremsatte sine bemærkninger til sagen. Den italienske regering gentog, at der endnu ikke var blevet ydet støtte som led i ordningen, idet man afventede Kommissionens godkendelse. Med hensyn til reklamekampagnen pointerede den italienske regering, at den kun ville finde sted inden for Italiens grænser, og at den ville blive forestået af Lazio-regionen. Med hensyn til støtten til støtteberettigede udgifter understregede den italienske regering, at disse udgifter omfattede »bløde« udgifter til uddannelse og eksterne konsulenter samt investeringsomkostninger, samt at der under sidstnævnte kategori kun kunne ydes støtte til den årlige afskrivning i op til tre år, hvilket ville mindske støttens omfang. Den italienske regering fremhævede endvidere de regionale problemer i Civita Castellana-området, støttens positive konsekvenser for beskæftigelsen og de særlige træk ved de keramiske produkter, der fremstilles i det pågældende område. Sidstnævnte forhold skulle begrænse støttens konsekvenser for konkurrencen i EF. Endelig anførte den italienske regering, at Lazio-regionen ville fjerne muligheden for at kumulere støtten med andre former for støtte, samt at den ville udfærdige en mere — præcis beskrivelse af enten støttemodtagerne eller de støtteberettigede udgifter.

Som led i proceduren modtog Kommissionen også bemærkninger til sagen fra den britiske regering, den tyske regering, kontaktorganet for den europæiske keramikindustri (CERAM-UNIE) og den britiske sammenslutning af keramikproducenter (British Ceramic Manufacturers Federation).

Ved skrivelse af 6. april 1993 blev disse bemærkninger fremsendt til den italienske regering, der blev anmodet om at kommentere dem. Disse kommentarer blev fremsendt til Kommissionen ved skrivelse af 17. maj 1993, hvoraf det også fremgik, at i alt 30 virksomheder ville kunne benytte sig af støtteordningen.

IV

Lazio-regionens finansiering med 1 mia. lire af en reklamekampagne i Italien for at fremme salg af keramiske varer fremstillet i Civita Castellana-området udgør støtte til producenterne af keramiske varer i dette område, jf. EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1. At dette beløb ikke udbetales direkte til virksomhederne, men via de regionale myndigheder, ændrer ikke denne vurdering, eftersom virksomhederne vil drage fordel af et reklamefremstød, som de normalt ville skulle finansiere selv.

De tilskud på i alt 5 mia. lire, der i henhold til den regionale lov nr. 90 af 1990 og den regionale beslutning nr. 11944 1991 kan ydes til dækning af op til 25 % af de støtteberettigede udgifter for keramikproducenterne i Civita Castellana-området, udgør støtte til disse producenter, der kan benytte sig af støtten til at foretage investeringer og på forskellig vis forbedre kvaliteten af deres produkter uden selv at skulle bære samtlige udgifter forbundet hermed.

Kommissionen fastslår derfor, at der foreligger støtte til keramikproducenterne i Civita Castellana-området på i alt 6 mia. lire (svarende til 3,3 mio. ECU på datoen for denne beslutning).

V

Ifølge EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, skal Kommissionen underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil. Denne forpligtelse skal fortolkes på den måde, at anmeldelsen skal finde sted før afslutningen af den lovgivningsproces, hvorved der indføres en ret til støtten. I denne sag blev såvel den regionale lov nr. 90 af 1990 som den regionale

(1) EFT nr. C 46 af 18. 2. 1993, s. 3.

regerings beslutninger, der er foreskrevet ved denne lov, vedtaget uden forudgående anmeldelse til Kommissionen og uden en bestemmelse om, at støtten kun kunne ydes med Kommissionens godkendelse. At der endnu ikke er ydet støtte til individuelle virksomheder, ændrer ikke Kommissionens opfattelse, hvorefter den italienske regering undlod at anmelde sine støtteplaner i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3.

VI

Der foreligger konkurrence mellem producenterne af keramisk bordservice, lertøj og keramiske sanitetsvarer, og disse varer handles mellem medlemsstaterne. Som anført i skrivelsen af 18. januar 1993 til den italienske regering, hvori den blev anmodet om at fremsætte sine bemærkninger, er Italien nettoeksportør af keramiske sanitetsvarer og lertøj.

I 1990 eksporterede Italien 21 533 tons keramiske sanitetsvarer (KN-kode 6910) til andre medlemsstater og importerede 2 304 tons. Samme år eksporterede Italien 36 283 tons keramisk lertøj (KN-kode 6911 og 6912) til andre medlemsstater og importerede 26 377 tons.

I 1991 eksporterede Italien 20 569 tons keramiske sanitetsvarer til andre medlemsstater og importerede 2 288 tons. Samme år eksporterede Italien 37 976 tons keramisk lertøj til andre medlemsstater og importerede 29 286 tons.

I de første elleve måneder af 1992 eksporterede Italien 17 346 tons keramiske sanitetsvarer til andre medlemsstater og importerede 2 988 tons. I samme tidsrum eksporterede Italien 33 617 tons keramisk lertøj til andre medlemsstater og importerede 24 554 tons.

Når finansiel støtte styrker nogle virksomheders stilling i forhold til andre, som de konkurrerer med i EF, anses støtten at påvirke konkurrencen med disse andre virksomheder.

I de bemærkninger, som den italienske regering har fremsat som led i denne procedure, har den udtalt, at sanitetsvarer er hovedproduktet for keramikindustrien i Civita Castellana-området. Da det er karakteristisk for produkterne fra dette område at der er tale om stentøj, befinder hovedkonkurrenterne sig uden for EF. Af de 3 140 000 enheder, der blev produceret i dette område i 1992, blev kun 20 % eksporteret. Heraf gik de 62,5 % til tredjelande.

Denne omstændighed ændrer imidlertid ikke den konklusion, at støtten til keramikindustrien i Civita Castellana-området truer med at fordreje konkurrencevilkårene, jf. EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1. Sanitetsvarer af stentøj fremstilles også i andre medlemsstater, navnlig Frankrig og Spanien, og kvalitetssanitetsvarer af stentøj kan til en vis grad konkurrere med tilsvarende varer lavet af det dyrere procelæn.

Ifølge EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, er statsstøtte af den art, der er nærmere beskrevet i den pågældende artikel, principielt uforenelig med det fælles marked.

De undtagelser fra denne uforenelighed, som er anført i artikel 92, stk. 2, kan ikke finde anvendelse i denne sag på grund af den pågældende støttes art og formål. Den italienske regering har i øvrigt heller ikke gjort disse undtagelsesbestemmelser gældende.

VII

I EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, anføres de former for støtte, der kan betragtes som forenelige med det fælles marked. Foreneligheden med Traktaten skal vurderes i en EF-sammenhæng og ikke i relation til en enkelt medlemsstat. For at sikre det fælles markeds korrekte funktion og følge principperne i Traktatens artikel 3, litra f), er det derfor nødvendigt at anlægge en strikt fortolkning af de undtagelser fra princippet i artikel 92, stk. 1, som er anført i artikel 92, stk. 3, ved vurderingen af en støtteordning eller individuelle støtteforanstaltninger.

Især gælder det, at undtagelsesbestemmelserne kun kan bringes i anvendelse, hvis Kommissionen finder, at det uden den pågældende støtte ikke vil være muligt for markedskræfterne alene at få støttemodtagerne til at foretage handlinger, der kan bidrage til opfyldelsen af et af de tilstræbte mål.

Hvis undtagelsesbestemmelserne bringes i anvendelse i tilfælde, der ikke bidrager til opfyldelsen af et sådant mål, eller hvor støtten ikke er nødvendig herfor, vil industrien eller virksomhederne i bestemte medlemsstater få uretmæssige fordele, deres finansielle stilling vil blive styrket, og dermed vil samhandelen mellem medlemsstaterne blive påvirket, uden at dette er begrundet i den fælles interesse som omhandlet i artikel 92, stk. 3.

Med hensyn til undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), vedrørende støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder skal det bemærkes, at levestandarden i Lazio-regionen ikke er usædvanlig lav, og der hersker ej heller en alvorlig underbeskæftigelse.

Hvad angår undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra b), skal det bemærkes, at støtten ikke tager sigte på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi eller at fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse. Den italienske regering har da heller ikke anført argumenter for anvendelse af disse undtagelsesbestemmelser.

Hvad angår undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), vedrørende støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene, forudsat at støtten ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, noterer Kommissionen sig, at den italienske regering i forbindelse med proceduren udtalte, at den ville ændre vilkårene i støtteordningen med henblik på at udelukke enhver kumulering med anden støtte, samt at den anførte, at kun små og mellemstore virksomheder med op til 250 ansatte og en årsomsætning på under 20 mio. ECU var støtteberettigede.

Kommissionen har forståelse for små og mellemstore virksomheders særlige problemer og har derfor i sin meddelelse (92/C 213/02) »Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (SMV)« (1), i det følgende benævnt »Fællesskabets rammebestemmelser«, meddelt, at den ikke vil modsætte sig investeringsstøtte på op til 7,5 % brutto til virksomheder med højst 250 ansatte og enten en årsomsætning på højst 20 mio. ECU eller en samlet balance på 10 mio. ECU, og hvori højst 25 % af kapitalen ejes af et eller flere selskaber, som ikke opfylder denne definition. Kommissionen anførte endvidere i Fællesskabets rammebestemmelser, at den ikke ville modsætte sig investeringsstøtte på op til 15 % brutto til små virksomheder med højst 50 ansatte og enten en årsomsætning på højst 5 mio. ECU eller en samlet balance på højst 2 mio. ECU, og hvori højst 25 % af kapitalen ejes af et eller flere selskaber, som ikke opfylder denne definition. Når det gælder støtte til små og mellemstore virksomheder til konsulentbistand, uddannelse og formidling af viden, er støtte på op til 50 % brutto tilladt ifølge Fællesskabets rammebestemmelser.

Lazio-regionens støtte overstiger imidlertid disse grænser.

Støtten til finansiering af en reklamekampagne kan hverken betragtes som »blød« eller investeringsstøtte. Der er snarere tale om driftsstøtte, da reklamer indgår i den markedsføring, som virksomheder normalt forventes at finanisiere selv som en nødvendig forudsætning for deres forretninger. Eftersom støtte af denne art ligger særdeles tæt på markedet, vil den ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Den italienske regerings udtalelse om, at reklamekampagnen er begrænset til Italien, rokker ikke ved denne vurdering, da reklamekampagnen vil få en begrænsende virkning på den nuværende og den potentielle import af keramiske varer fra andre medlemsstater.

Tilskuddet på 25 % af støtteberettigede udgifter er heller ikke i overensstemmelse med Fællesskabets rammebestemmelser. De støtteberettigede udgifter omfatter investeringer i anlægsaktiver, herunder nye anlæg og maskiner. I sine bemærkninger i forbindelse med proceduren har den italienske regering korrekt peget på, at investeringsstøtten vil ligge under 25 %, eftersom der kun vil blive ydet støtte til afskrivningen i maksimalt tre år. Med en afskrivningsperiode på fem år vil investeringsstøtten derfor ikke overskride 15 % brutto. Det er imidlertid stadig et godt stykke over loftet på 7,5 % for mellemstore virksomheder, jf. Fællesskabets rammebestemmelser.

De støtteberettigede udgifter omfatter også udgifter til erhvervelse eller udvikling af kvalitetssystemer, hvortil der kan ydes støtte på 25 %. Støtte af denne art kan ikke karakteriseres som »blød«, men udgør også snarere investeringsstøtte, som langt overskrider grænserne i Fællesskabets rammebestemmelser.

De støtteberettigede udgifter omfatter endvidere udgifter til råmaterialer og forbrugsvarer, der anses for strengt nødvendige for udviklingen af kvalitetsforbedringssystemer, og som skal bogføres særskilt. Støtte, der giver virksomheder mulighed for at erhverve råmaterialer og forbrugsvarer, er hverken »blød« eller investeringsstøtte. Der er snarere tale om driftsstøtte, som ikke kan henføres under undtagelsesbestemmelsen i Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

Endelig omfatter de støtteberettigede udgifter også udgifter til uddannelse og konsulentbistand. Af Fællesskabets rammebestemmelser fremgår det, at Kommissionen vil se positivt på denne form for »blød« støtte op til en grænse på 50 %. Støtten på 25 % til dette formål til keramikindustrien i Civita Castellana-området ligger et godt stykke under denne grænse.

Kommissionen har ikke fundet nogen berettigelse for den støtte, der overskrider tærsklerne i Fællesskabets rammebestemmelser. Det er helt naturligt for virksomheder at forsøge at forbedre kvaliteten af deres produkter for at forblive konkurrencedygtige. At tillade investeringsstøtte til visse producenter til dette formål vil være konkurrencefordrejende og ændre samhandelsvilkårene. Endvidere skal det også tages med i betragtning, at den pågældende støtte ikke tilbydes små og mellemstore virksomheder i Lazio-regionen generelt, men kun virksomheder inden for en bestemt branche. Den branche mæssige koncentration af støtten til et horisontalt formål, f.eks. fremme af små og mellemstore virksomheder, vil have en klar konkurrencefordrejende virkning for konkurrenterne inden for branchen, og denne virkning vil blive opfattet som sådan af disse konkurrenter. Den konkurrencefordrejende virkning vil være mere udtalt, hvis de fleste af eller alle virksomhederne inden for denne branche er små og mellemstore virksomheder, hvilket øjensynligt er tilfældet for keramikindustrien i Civita Castellana-området.

(1) EFT nr. C 213 af 19. 8. 1992, s. 2.

Som følge af den skarpe konkurrence inden for keramikindustrien, navnlig med hensyn til sanitetsvarer, der er hovedproduktet for keramikindustrien i Civita Castellana-området, vil den investeringsstøtte, der i henhold til den regonale lov nr. 90 af 1990 kan ydes til kvalitetsforbedringer, ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, for så vidt som støtten overskrider grænserne i Fællesskabets rammebestemmelser for støtte til små og mellemstore virksomheder. Ligeså vil driftsstøtte til reklamer, råmaterialer og forbrugsvarer ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Dele af Lazio-regionen er berettiget til regionalstøtte efter undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c). Blandt kommunerne i Civita Castellana-området er kun Stimigliano beliggende i et støtteberettiget område efter artikel 92, stk. 3, litra c). Kommunerne Castel Sant'Elia, Civita Castellana, Corchiano, Fabrica di Roma, Faleria, Gallese og Nepi er i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 (1) støtteberettiget i henhold til strukturfondenes mål nr. 5b. Det er imidlertid ikke tilfældet for kommunerne Cittaducale, Forano og Castel S. Angelo. Støtteordningen for keramikindustrien i Civita Castellana-området er derfor ikke begrænset til virksomheder i støtteberettigede områder efter artikel 92, stk. 3, litra c). Kommissionen noterer sig også, at hverken støtten til reklamekampagner eller støtten til støtteberettigede udgifter er betinget af nyinvestering eller oprettelse af arbejdspladser, jf. Kommissionens samordningsprincipper for anvendelsen af artikel 92, stk. 3, litra c), på regionalstøtte. Af alle disse grunde opfylder den pågældende støtteordning ikke kriteriet om, at den skal bidrage til at fremme udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner uden at ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, jf. artikel 92, stk. 3, litra c).

Den italienske regering har i forbindelse med proceduren hævdet, at støtteordningen svarer til den støtteordning, som Kommissionen har godkendt inden for rammerne af det operationelle program under mål nr. 5b, delprogram 2, punkt 2 og 4, for Lazio-regionen. Kommissionen er ikke enig i, at de to støtteordninger er ens. For det første er det i henhold til delprogram 2 for perioden 1991-1993 tilladt at yde statsstøtte til visse investeringer foretaget af små og mellemstore industrivirksomheder, dog således at støtteintensiteten højst må andrage 15 % for virksomheder med under 50 ansatte og 7,5 % for virksomheder med 50-150 ansatte. Disse øvre grænser er i overensstemmelse med Fællesskabets rammebestemmelser. Ifølge den ved den regionale lov nr. 90 af 1990 indførte støtteordning kan producenterne af keramiske varer modtage op til 15 % eller endda 25 % i investeringsstøtte. For det andet er det kun virksomheder fra en eller anden industrigren i mål nr. 5b-områder, der kan modtage støtte som led i delprogram 2 efter 1992, hvorimod støtteordningen i den regionale lov nr. 90 af 1990 gælder for keramikvirksomheder såvel inden for som uden for disse områder. Desuden indeholder delprogram 2 ikke nogen mulighed for at yde støtte til finansiering af en reklamekampagne for keramiske varer fremstillet af støtteberettigede virksomheder, således som støtteordningen i den regionale lov nr. 90 af 1990 gør det. Af disse årsager går støtten til keramikindustrien langt ud over den støtte, som Kommissionen har godkendt under mål nr. 5b.

Uanset dette har Kommissionen også taget hensyn til, at der i punkt 4.1 i Fællesskabets rammebestemmelser er taget højde for områder, der er berettigede til støtte fra strukturfondene i henhold til mål nr. 2 og 5b, men som ikke er nationale støtteområder. I sådanne områder kan der indtil udgangen af 1993 ydes investeringsstøtte til små og mellemstore virksomheder op til et bestemt beløb, der fastsættes for hver enkelt ordning. Men hensyn til støtteordningen for keramikindustrien i Civita Castellana-området er Kommissionen af den opfattelse, at investeringsstøttelofterne på 7,5 % for mellemstore virksomheder og 15 % for små virksomheder kan hæves til henholdsvis 10 % og 20 % for virksomheder i mål nr. 2 og 5b-områder indtil udgangen af 1993.

Denne opfattelse er helt på linje med den holdning, som Kommissionen indtog i sin beslutning af 2. juni 1993 vedrørende den ved lov nr. 317 af 1991 indførte generelle støtteordning for små og mellemstore virksomheder i Italien. Efter 1993 vil støttelofterne for virksomheder i mål nr. 2 og 5b-områder afhænge af, om disse områder fortsat vil være støtteberettigede i henhold til disse mål.

Ifølge punkt 4.1. i Fællesskabets rammebestemmelser kan der til små og mellemstore virksomheder i områder omfattet af Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), også ydes støtte på yderligere 10 procentpoint brutto af investeringen foruden den af Kommissionen godkendte regionalstøtte efter den gældende sats, dog op til et samlet maksimum på 30 % netto. Kommissionen noterer sig, at Stimigliano ligger i et sådant område. I forbindelse med proceduren meddelte den italienske regering Kommissionen, at den ville udelukke al kumulering mellem støtten i henhold til lov nr. 90 af 1990 og andre former for støtte, således at der ikke er risiko for kumulering med regionalstøtte efter Fællesskabets rammebestemmelser.

(1) EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 9.

Den italienske regering har som led i proceduren udtalt, at Lazio-regionen vil udfærdige en mere præcis beskrivelse af enten støttemodtagerne eller de støtteberettigede udgifter. Som det fremgår af det foregående, er de ændringer af vilkårene i støtteordningen, som den italienske regering har foreslået — såsom at begrænse støttemodtagerne til små og mellemstore virksomheder — ikke tilstrækkelige til, at støtteordningen som helhed kan henføres under en af undtagelsesbestemmelserne i Traktatens artikel 92, stk. 3. Denne beslutning angiver, hvilke dele af støtteordningen, der er henholdsvis uforenelige og forenelige med det fælles marked —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Støtten på 1 mia. lire, som i henhold til artikel 1, stk. 1, i Lazio-regionens regionale lov nr. 90 af 1990 er afsat til en reklamekampagne for keramikindustrien i Civita Castellana-området, er uforenelig med det fælles marked efter EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, og må ikke udbetales.

2. Investeringsstøtten på 5 mia. lire, som i henhold til artikel 2 i lov nr. 90 af 1990 er afsat til små og mellemstore virksomheder som defineret i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (SMV), er forenelig med det fælles marked,

— forudsat at den ikke overskrider følgende grænser:

  — 20 % brutto for små virksomheder i områder, der er berettiget til støtte i henhold til mål nr. 2 og 5b for strukturfondene på tidspunktet for tildelingen af støtten

  — 15 % brutto for andre små virksomheder

  — 10 % brutto for mellemstore virksomheder i områder, der er berettiget til støtte i henhold til mål nr. 2 og 5b for strukturfondene på tidspunktet for tildelingen af støtten

  — 7,5 % brutto for andre mellemstore virksomheder, og

— forudsat at de støtteberettigede udgifter ikke omfatter erhvervelse af råvarer og forbrugsvarer.

Artikel 2

Den italienske regering underretter senest to måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterleve beslutningen.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. juli 1993.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Næstformand